

РЕШЕНИЕ

№ 41347

гр. София, 10.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав, в
публично заседание на 03.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10412** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.).

Образувано е по жалба на Ж. С. К. срещу Решение № 238 /26.08.2025г. по преписка № 134/2024г. по описа на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) с което:

установява, че Телевизия „Европа“ АД, работодател, представлявано от изпълнителния директор И. Д. И. НЕ е допуснало нарушение на забраната за дискриминация по см на чл. 4 ал.2 вр с ал.1 от ЗЗДискрм спрямо Ж. С. К. на основата на признак „лично положение”.

установява, че И. Д. И., изпълнителен директор и представляващ Телевизия „Европа“ АД НЕ е извършил нарушение на забраната за дискриминация по см на чл. 5 вр § 1 т.1 от ДР на ЗЗдискрм спрямо Ж. К. на основата на признак „лично положение”.

Оставя без уважение жалба от 12.08.2024г на Ж. К. като неоснователна и недоказана.

Твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушения на административно производствените правила, тъй като не му бил допуснат до разпит свидетел, не били събрани доказателства и не били изяснени всички факти и обстоятелства релевантни за казуса. Обжалваното решение било постановено извън 14 дневния срок. Съставът на комисията бил нов и не бил запознат със случая. Противно на приетото в оспорения акт, бил третиран като „особен случай“ което се включвало в обхвата на защитения признак „лично положение“ . КЗД не била отчела съвкупността от факти които ясно сочели неблагоприятното му третиране. Излага подробни съображения, че изводите на КЗД били изолирани и повърхностни което довело до незаконосъобразно решение. Моли да се отмени решението и върне преписката за ново

произнасяне.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованата страна – „Телевизия „Европа“ АД, представлявана от изпълнителния директор И. Д. И. чрез процесуалния си представител в с.з и в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Заинтересованата страна И. Д. И. като изпълнителен директор и представляващ Телевизия „Европа“ ЕАД не взема становище.

Като доказателства по делото са приложени представените с административната преписка и жалбата писмени доказателства.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, Административен съд София – град, Второ отделение, 68 – ти състав приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена при надлежно упражнено право на оспорване, от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения акт.

Производството пред административния орган е образувано по жалба с вх. № 44-00-2619 от 12.08.2024 г., допълнение от 26.08.2024г и допълнение от 28.01.2025г, подадена от Ж. С. К. срещу Телевизия „Европа“ АД, представлявана от изпълнителния директор И. Д. И. и срещу И. Д. И. като изпълнителен директор и представляващ Телевизия „Европа“ ЕАД с оплаквания за осъществена дискриминация по признак „лично положение“. В жалбата са описани конкретни действия за които твърди, че са дискриминационни, тъй като бил третиран от ръководството на телевизията където работи като „особен случай“.

След постъпване становища от ответните страни, писмени приложения, проведено открито заседание, КЗД е постановила оспореното решение с което:

установява, че Телевизия „Европа“ АД, работодател, представлявано от изпълнителния директор И. Д. И. НЕ е допуснало нарушение на забраната за дискриминация по см на чл. 4 ал.2 вр с ал.1 от 33Дискрм спрямо Ж. С. К. на основата на признак „лично положение“.

установява, че И. Д. И., изпълнителен директор и представляващ Телевизия Европа АД НЕ е извършил нарушение на забраната за дискриминация по см на чл. 5 вр § 1 т.1 от ДР на 33дискрм спрямо Ж. К. на основата на признак „лично положение“.

Оставя без уважение жалба от 12.08.2024г на Ж. К. като неоснователна и недоказана.

Компетентността на КЗД е уредена в разпоредбата на чл. 47 33Дискр., където са регламентирани правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите, тоест при извършената на основание чл. 146 от АПК служебна проверка за законосъобразност, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено от компетентния по чл. 47 от 33Дискр. административен орган. Жалбата на Ж. К. е разгледана от компетентен състав по см. на чл.48 ал.2 т.3 от 33Дискрм във връзка с твърденията за осъществена дискриминация по признак „лично положение“ по см. на чл.4 ал.1 от 33Дискрм. Налице е съответствие между лицата, членове на състава, провел откритото заседание на 26.06.2025г, и тези, които са се подписали под крайния за производството акт. Поради което и е спазен чл. 14. ал.1 от Правила за производството пред КЗД, според който съставът, извършил проучването и обявил преписката за решаване, не може да бъде променян до произнасяне на решението. Ето защо и противно на

доводите на жалбоподателя, е налице неизменност на състава. Също така издаването на решението след изтичане на четиринадесетдневния срок по чл. 63, ал. 3 от ЗЗДискрм не съставлява съществено нарушение на процедурата. Неспазването на срока за произнасяне от КЗД не прави решението незаконосъобразно, тъй като нарушението не е от категорията на съществените нарушения, които са в състояние да го опорочат. Неспазването на срока не се е отразило, нито би могло да се отрази, както на съдържанието на акта, така и на правото на защита. Законодателят не е предвидил норма в специалния закон - ЗЗДискрм, която да предвижда последици относно законосъобразността на акта, при неспазване на срока за произнасяне, посочен в чл. 63, ал. 3 от ЗЗД. Ако законодателят имаше намерение да разпише срока като преклузивен в закона щеше да има изрична норма. Такава липсва, поради което характера на срока по чл. 63, ал. 3 от ЗЗД е инструктивен. В тази насока е и трайната практика на ВАС.

Съдът счита, че не са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна. Жалбоподателят твърди, че е бил лишен от възможността да ангажира гласни доказателства. Видно от приложения на л. 104 и сл. от делото протокол от проведено на 26.06.2025г открито заседание, и по специално на л. 105 /гръб/последен абзац и л.106 от делото, трети абзац, докладчикът по преписката е дал възможност на Ж. К. „да заяви, че иска свидетелски показания“, като Ж. К. изрично е отговорил, че ако решението „не е за това, което е дал като теза, на допълнителен етап при обжалване може да осигури свидетели“. Според чл. 9 от ЗЗДискрм в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е дискриминирана, представи факти, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че принципът на равно третиране не е нарушен. Тази доказателствена тежест изрично е указана на жалбоподателя с разпореждане № 411 от 16.08.2024г. , получено лично от него на 30.08.2024г /л.31 гръб/. Въпреки дадените указания с разпореждането № 411 от 16.08.2024г, Ж. К. не ангажирал гласни доказателства за твърдените от него факти. Напротив, изрично е заявил, че такива ще бъдат осигурени при обжалване, ако не е съгласен с решението. Няма недвусмислено , ясно заявено от негова страна искане за допускане гласни доказателства в производството пред КЗД. КЗД е изпълнило задължението си да укаже доказателствената тежест съобразно чл. 9 ал.1 от ЗЗДискрм., като изцяло от волята на страните е да ангажират доказателства каквито считат за необходими. Адм. орган е дал съответните указания на база на които страните са ангажирали доказателства за релевантните според тях факти. КЗД е обосновала изводите си въз основа на събрания по преписката доказателствен материал. Проверката дали е осъществена дискриминация по см на чл. 4 ал.2 вр с ал.1 от ЗЗДискрим, респ. тормоз по см на чл. 5 вр с § 1 т.1 от ДР на ЗЗДискрим следва да бъде извършена от административния орган. Във връзка със заявеното, че щял да осигури свидетели евентуално при обжалване на решението, следва да се посочи, че съдът не може за първи път да прави фактически установявания и правни изводи по въпроси, чието естество е от компетентността на органа. Недопустимо е съдът да постанови акт, който замести този на КЗД което би лишило страните от една инстанция по фактите и приложението на закона. Настоящата инстанция не може да подменя вътрешното убеждение на КЗД по фактите, включени в предмета на доказване, но е оправомощена да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране. Разпит на свидетели не е провеждан, но това не е вследствие на непредоставена възможност от състава на КЗД, а в резултат липса на заявено ясно и недвусмислено искане от Ж. К.. Ето защо, не са налице съществени нарушения на адм. производствените правила, обуславящи отмяна на акта само на процесуално основание и изпадане преписката на органа за ново произнасяне.

Фактическата обстановка е изяснена от административния орган на база събраните доказателства. КЗД е събрала доказателства, дала е възможност и на настоящия жалбоподател да ангажира такива, с оглед пълното изясняване на спорните обстоятелства. За пълното и обективно изясняване на фактическата обстановка по случая, в изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството, подробно описани и обсъдени в обстоятелствената част на обжалваното решение. Съгласно чл. 60 и сл. от ЗЗДискр. е проведено открито заседание, за които страните са били надлежно призовани. В съответствие с чл. 62 от ЗЗДискр. на страните е била предоставена възможност да се помирят, изслушани са направените от присъстващите искания и изложените пред Комисията съображения по същество.

За да постанови решението, КЗД е приела, че Ж. К. не е носител на признак „лично положение“, тоест не се установява да е налице такава негова същностна характеристика, отличаваща го в дадения социум и именно заради тази му характеристика /признак/ да е налице нежелано поведение. КЗД е приела, че не е налице значим за личността белег, който да е обусловил различното третиране по см на чл. 4 ал.2 вр с ал.1 от ЗЗдискрм, представляващо пряка дискриминация и тормоз по см на чл. 5 вр с § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. За да е съставомерно деянието по смисъла на ЗЗДискр., то неравното третиране, респективно тормозът следва да са обусловени от защитен от закона признак, т.е. проявената дискриминация, независимо от нейната форма следва да е в причинно следствена връзка със защитените признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В оспореното решение се сочи, че не се установява наличие на защитен признак, който да е станал повод за проява на по-неблагоприятно третиране на жалбоподателя или на тормоз спрямо него. Липсата на признак по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. по същество представлява липса на изискуема кумулативна предпоставка, за да се приеме, че дадено поведение е дискриминационно или представлява тормоз. Посоченото е достатъчно основание да се приеме, че спрямо Ж. К. не се установява проявен тормоз или дискриминация на работното място.

С оглед приетото от КЗД, основният спор преди всичко се свежда до разрешаването на въпроса дали Ж. К. е носител на защитен признак „лично положение“ по см на чл.4 ал.1 от ЗЗдискрм.

Съгласно чл.4, ал.2 от ЗЗДискримин. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Изброените в текста на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. признаци са: пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Дефинираните в § 1, т. 7 от ДР на ЗЗдискр във връзка с чл.4 ал.2 от ЗЗДискрм. елементи на осъществяването на пряка дискриминация са: 1.) изпълнително деяние - действие или бездействие на определено лице спрямо друго лице, 2.) защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., 3.) цел или резултат- поставяне в неблагоприятно положение 4.) причинно-следствена връзка между тях, като при всички случаи се изисква сравнител. Необходима е преценка налице ли са фактическите обстоятелства, които да съответстват на хипотезата на приложимата правна норма.

За да е налице дискриминация по см. на чл.4, ал.2 от ЗЗДискрим. е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна

норма.

Във връзка с твърденията за „тормоз“, преди всичко е необходимо да се отбележи, че тормозът не е признак, а форма на дискриминация. Съгласно чл. 5 ЗЗДискр., тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация. В разпоредбата на § 1, т. 1 ДР на ЗЗДискр. е дадено определение на понятието „тормоз“ - всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда. Дефинираните в § 1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. елементи на осъществяването на тормоз са: тоест съдебната практика приема, че фактическият състав на тормоза включва: 1.) изпълнително деяние - действие или бездействие на определено лице спрямо друго лице, 2.) защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., 3.) цел или резултат - накърняване достойнството на лицето, респективно създаване на враждебна, принизяваща, унизителна, обидна или застрашителна среда. и 4.) причинно-следствена връзка между тях.

Следователно и в двата случая /пряка дискриминация и тормоз/ неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 ЗЗДискр. (Виж Р № 1223 ОТ 24.01.2012 Г. ПО АДМ. Д. № 692/2011 Г., VII ОТД. НА ВАС, оставено в сила с Р № 8277 ОТ 11.06.2012 Г. ПО АДМ. Д. № 3852/2012 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС, Р № 8850 ОТ 03.07.2009 Г. ПО АДМ. Д. № 11603/2008 Г., VII ОТД. НА ВАС, Р № 12542 ОТ 06.10.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 6797/2011 Г., 5 ЧЛ. С-В НА ВАС и др.) В този смисъл не е достатъчно да се установи тормоз в конкретната хипотеза, респ. неблагоприятно третиране, а е необходимо да се докаже още, че те са извършени по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., в случая се твърди „лично положение“ като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между тормоза и неблагоприятното третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона. Единствено за пълнота съдът отбелязва, че за разлика от пряката дискриминация, която е различно третиране, то за тормоза различното третиране е ирелевантно. Поради това, пряката дискриминация изисква сравнител, а за тормоза, той не е необходим. (в този смисъл е и константната практика на ВАС). И тормоза и при дискриминацията по чл. 4 ал.2 вр с ал.1 могат да се проявят под различни форми, но във всички случаи тяхната проява следва да засяга някой от защитените признаци.

В обобщение: И двете форми на дискриминация се основават на защитен признак по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗЗД. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация. Във всички случаи защитените признаци следва да са причината за проявеното неблагоприятно третиране или тормоз, а не обратното.

Законодателят не е дал легално определение на защитения признак "лично положение" и за разлика от другите защитени признаци, които са трайни, същностни характеристики на човека, защитеният признак "лично положение" няма еднозначно, изначално прието в закона обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона. (Виж Р № 2031 ОТ 10.02.2012 Г. ПО АДМ. Д. № 2055/2011 Г., VII ОТД. НА ВАС).

Ж. К. твърди, че е дискриминиран поради това, че ръководството на телевизията в която работи го считали за „особен случай“. Това понятие, не очертава наличие на признака "лично положение", не се включва в неговото съдържание. Няма спор, че отношенията между Ж. К. –водител на тв предаване и работодателя му са влошени. Този факт обаче, не му придава качество, което го поставя в различно положение спрямо останалите служители в администрацията, където работи. Длъжността му „водител на тв предаване“ също не придава специфично качество по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. на заеманото лично положение от жалбоподателя спрямо останалите служители, в т.ч. и останалите водещи в телевизията. За да е налице дискриминация следва действията на прекия му ръководител, съответно на органа по назначаването да са основани на защитен признак, а не самото противопоставяне между служителя и административния му ръководител да се определя като защитен признак. /виж Р № 9703 ОТ 09.09.2024 Г. ПО АДМ. Д. № 4821/2024 Г., V ОТД. НА ВАС/. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по ЗЗДискр. За да е налице тормоз, респ. неблагоприятно третиране по смисъла на закона, не е достатъчно субективното усещане на лицето, че спрямо него е осъществено нежелано поведение, а е необходимо това поведение да се основава на някой от защитените признаци, а по отношение жалбоподателя не се установява обективно да е налице такъв признак, в това число и посочения в жалбата до КЗДискр, признак "лично положение". Посочените в жалбата конкретни действия, за които се твърди, че имат дискриминационен характер, не се установява да се основават на сочения признак, който няма посочено в закона еднозначно, изначално прието обективно съдържание, което предполага и налага по отношение на този признак установяването и доказването му във всеки конкретен случай, чрез наличие на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. Ж. К. не е посочил какъвто и да е значим, иманентно присъщ му белег, сравним по значение с останалите защитени признаци по чл. 4 ал.1, които обективно характеризират една личност като такава, за да се приеме, че изпълват съдържанието на защитения признак "лично положение", за да се изследва и приеме осъществяване на дискриминационни действия именно по този белег, съответно признак.

Във връзка с твърденията в жалбата, че КЗД не била взела предвид представеното решение на СРС с което дисциплинарното му уволнение било признато за незаконно, то следва да се отбележи, че законосъобразността на акта, с който се прекратява правоотношението на служителя подлежи на съдебен контрол за законосъобразност и признаването на уволнението за незаконно е обвързано с предвидените в закона последици - право на обезщетение и възстановяване на правоотношението. За да се разгледа на плоскостта на антидискриминационната уредба е необходимо прекратяването на правоотношението да е в каузална връзка със защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Не всяко неправомерно поведение може да доведе до извод за проявена дискриминация, ако не е свързано със защитен признак. Противното би довело до ситуация при която всяко установено престъпление или правонарушение да се

счита за дискриминация от страна на извършителя спрямо потърпевшия. Не такава е целта на закона. Съгласно чл. 2 от ЗЗДискр. целта на защитата е да се осигури равенство пред закона и равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, но съобразно точно определени критерии, които са обусловени от установените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. защитени признаци. Всяко действие, макар да е неправомерно, проявено извън обхвата на посочените признаци, не може да се приеме за дискриминация. Ето защо незаконосъобразността на действията на органа по назначаване във връзка с прекратяване трудовото правоотношение на жалбоподателя, доколкото тези действия не са обвързани с някой от признаците посочени в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. не могат да обосноват наличие на дискриминация или тормоз на работното място. Във всеки отделен случай следва да се конкретизира точно признакът/признаците, по които лицето е дискриминирано, а в случаите на признака лично положение, с оглед бланкетния му характер, е необходимо да се уточни съдържанието му. Усещането у жалбоподателя, че е „особен случай“ не е достатъчно, за да се изведе защитен признак "лично" положение". В обсъжданият казус и заеманата длъжност- водещ на тв предаване не може да се счете за такъв присъщ на личността белег, който да е иманентен и да изпълни със съдържание защитения признак "лично положение". Установените обстоятелства не позволяват да се идентифицира признака "лично" положение", по който спрямо жалбоподателя да е осъществена дискриминация, вкл и под формата на тормоз. Личните му умения и компетентности /водещ/, безспорно са индивидуализиращи белези на личността, но не обуславят наличието на защитен признак и не го отличават в аспекта на разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. от останалите служители /водещи/ в администрацията на телевизията, доколкото всеки един от тях е носител на такива качества, които са от значение за професионалното му развитие. Длъжността и/или присъщите и функции и задачи не представляват защитен признак, обратно служителят изпълнява същите поради притежаваните от него лични и професионални качества, въз основа на които именно законът забранява да бъде дискриминиран. Трудовата функция, т.е. длъжността, която се заема от лицето по съответното правоотношение не се субсумира в понятието "защитен признак", по който работодателят би могъл да прояви дискриминационно отношение, респ изпълнителният директор на телевизията да осъществи тормоз / Р № 1429 ОТ 03.02.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 7647/2020 Г., V ОТД. НА ВАС/. Жалбоподателят пред КЗД не е посочил факти за белег, свързан с личното му положение. Не всеки конфликт на работното място представлява акт на дискриминация, а само този, който е провокиран от някои от признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр.

Не е обосновано наличието на защитения признак "лично положение". В жалбата и развитото се производство пред КЗД не са посочени факти, които да дадат основание за определяне на съдържанието на признака "лично положение". В жалбата и допълненията към нея липсва твърдение за притежаването на какъвто и да е присъщ, иманентен на неговата личност белег, който да може да обоснове признака "лично положение". Твърдението, че е „особен случай“ не може да обоснове защитения признак "лично положение". Не е ясно какво се влага в това понятие „особен случай“, не е установен конкретен присъщ, иманентен белег на личността на Ж. К., който го отличава от останалите служители в телевизията, т. е. изпълва съдържанието на признака "лично

положение" и е причина да бъде неравно третиран. От фактите по делото не е видно да е налице значим за личността на жалбоподателя белег, който да е обусловил различно третиране, както и сам по себе си да обоснове същностен за отделната личност белег, който го отличава от останалите служители в телевизията и който белег би могъл да бъде съдържание на защитения признак "лично положение". Ако са налице влошени отношения между страните – жалбоподателят и работодателя му, респ. изпълнителния директор на телевизията, то не се установява по делото това нежелано поведение към жалбоподателя да е на основата на признак "лично положение". По отношение на жалбоподателя дори и да се приеме нежеланото поведение, то не се дължи на обективното наличие на признак „лично положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Липсата на защитен признак означава, че дори и да има нежелано поведение, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашаваща среда, то не е дискриминация.

Липсата на един от кумулативно изискуемите елементи на фактическия състав на приложимата правна норма, а именно защитен признак е достатъчно да се приеме, че не е осъществен фактическия състав на пряката дискриминация по чл. 4 ал.2 вр с ал.1, респ. на тормоз по см на чл. 5 вр § 1 т.1 от ДР на ЗЗДискрим. Това прави безпредметно и обсъждането дали са налице останалите предпоставки /елементи/ от фактическия състав на правната норма. При липсата на защитен признак липсва и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и защитения признак.

Липсата на една от кумулативно изискуемите предпоставки – защитен признак е достатъчно основание да се приеме, че спрямо Ж. К. не се установява проявен тормоз или дискриминация на работното място. Твърденията му в тази насока са субективни възприятия, които са житейски оправдани в ситуация на влошени отношения с ръководството на телевизията в която работи. Не всяко решение и всеки акт на работодателя е акт на дискриминация, а само това от тях, за което от данните по делото може да се направи обоснован извод, че почива на защитен признак.

С оглед горното, жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора, на ответника се дължи юриск възнаграждение в минимален размер от 200 лв., определен съгласно чл.143, ал.3 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. КЗД не претендира разноски. Заинтересованите страни не претендират разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ж. С. К. срещу Решение № 238/26.08.2025г. по преписка № 134/2024г. по описа на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) .

ОСЪЖДА Ж. С. К. да заплати на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

съдия

: